

Německá větev koncernu Ford se v poválečném období proslavila zejména řadou vozů s označením Taunus. První automobil pojmenovaný podle porýnského pohoří debutoval na jaře roku 1939, skutečný rozmach však vozy této řady zaznamenaly až na přelomu 40. a 50. let. V tomto a ve dvou příštích číslech SM si připomeneme vývoj automobilů Ford Taunus až do konce 60. let.

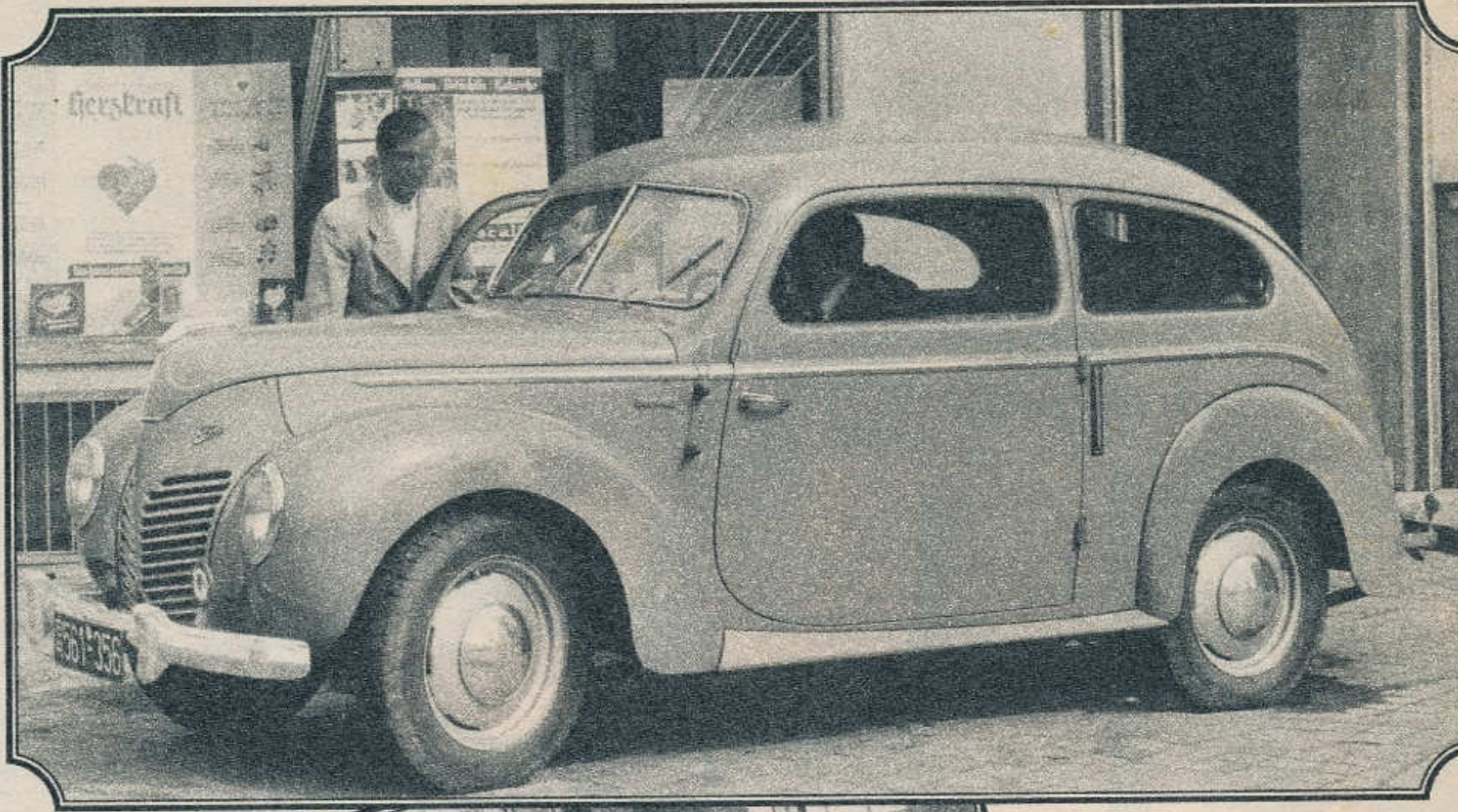

Foto FORD

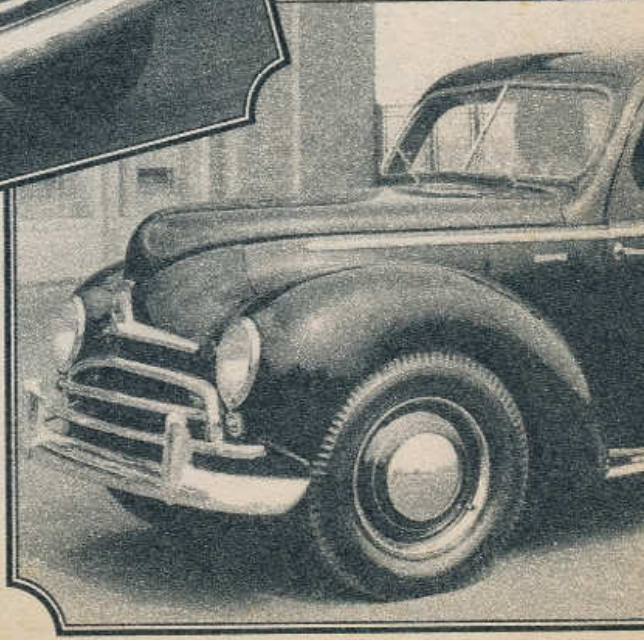
Taunus první generace

Klasicky stavěný Taunus byl vlastně prvním osobním vozem, který německá pobočka koncernu Ford samostatně vyvinula. Pod zbrusu novou karosérií tehdy tak oblíbených zaoblených tvarů ukrýval plošinový podvozek s oběma tuhými nápravami - odpružení obstarávalo vpřed i vzadu příčné listové pero. Poháněcí ústrojí, kapalinou chlazený řadový čtyřválec 1172 cm³ o výkonu 25 kW spojený s třístupňovou převodovkou s řadicí pákou na středním tunelu převzal Taunus z typu Ford Eifel vyráběného od roku 1935. Kromě motoru

- 1
- 2
- 3

- 1) Takhle vypadal Ford Taunus v prvních poválečných letech - od svého předválečného sourozence se lišil jen málo
- 2) Ford Taunus Spezial z roku 1950 s novou maskou a karosérií kombi od firmy Plasswilm
- 3) Rarita: Taunus ročníku 1950 s prodlouženou šestimístnou karosérií Wilhelm
- 4) Taunus ročníku 1949 coby kabriolet s karosérií Deutsch
- 5) Tohle už je Taunus 12 M druhé generace z poloviny 50. let

TAUNUS

ternějších tvarů a zdokonaleného podvozku se Taunus od svého předchůdce lišil i účinnějšími brzdami - kapalinovým ovládním - Eifel měl ještě brzdy mechanické.

Při rozvoru náprav 2388 mm byl Ford Taunus první generace dlouhý 1115 mm, široký 1480 mm, vysoký 1600 mm a vykazoval pohotovostní hmotnost 830 kg a užitečnou hmotnost 350 kg. Na šestnáctipalcových kolech uhaněl dvoudveřový uzavřený vůz největší rychlostí nad 100 km/h a průměrně spotřeboval kolem devíti litrů benzínu na 100 km jízdy, takže v zádí uložená nádrž o objemu 45 l nebyla nijak předimenzována.

Do konce roku 1939 bylo vyrobeno přes čtyři tisíce automobilů Ford Taunus a ještě v následujícím - prvním válečném roce - se produkce přiblížila třítisícové hranici. Pak však jednoznačně dostaly přednost nákladní vozy pro armádu - poslední čtyři desítky válečných automobilů Taunus opustily výrobní linku v roce 1942. Celkem tedy vyjelo do světa přes sedm tisíc automobilů této řady.

Poválečný návrat

Zatímco nákladňáky se v továrně Ford v Kolině nad Rýnem znovu začaly vyrábět už v květnu 1945, na osobní vozy si zájemci museli počkat až do podzimu 1948. Poválečný Ford Taunus se od původního modelu lišil především upraveným podvozkem s příčnými stabilizátory a novým řízením, díky menším nákladníkům byl „o chlup“ kratší, za to však vykazoval vyšší pohotovostní hmotnost (nad 900 kg). Motor 1172 cm³ o výkonu 25 kW i třístupňová převodovka zůstaly prakticky beze změn, nicméně se „nový“ - tedy poválečný - Taunus chlubil největší rychlostí 105 km/h.

Tentokrát ovšem nezůstalo jen u jediného karosářského provedení: už v roce 1949 se objevily kabriolety (dvoumístné a čtyřmístné) z karosárny Deutsch, ale také první kombi od firmy Karmann. Ta se však nakonec do malosériové výroby automobilů tohoto typu nepustila, vozy Taunus

v provedení dodávka a kombi dodávala od roku 1950 karosárna Plasswilm. Kombi mělo stejný rozvor náprav jako standardní model s dvoudveřovou uzavřenou karosérií se splyvavou zádí, zadní převis však byl prodloužen o 100 mm a o stejnou hodnotu byla zvýšena zadní část karosérie. Samozřejmostí bylo sklopné zadní sedadlo, díky němuž se kombi při jízdě dvou osob mohlo proměnit v síkonnou dodávku asi na 200 kg nákladu. Na rozdíl od základního provedení používalo kombi „lehčí“ stálý převod a jezdilo nejvíce 95 km/h. Stejný převod i rozvodovce měly i malosériové vozy Taunus s prodlouženou šestimístnou karosérií od firmy Wilhelm, z nichž většina byla určena pro taxislužbu. Tyhle automobily s rozvorem delším o 500 mm a s karosérií se šesti bočními okny dnes patří k raritám stejně jako jim podob-

né modely z karosárny Witty a Brückl. Jen pro zajímavost: jestliže v roce 1950 Ford Taunus ve standardním provedení stál 5580 DM, pak za šestimístný model v úpravě pro taxislužbu musel zájemce zaplatit plných 10 200 DM, zatímco kabriolety s karosérií Deutsch byly k mání asi za 8500 DM.

Připomeňme, že první poválečný Taunus procházel průběžně inovacemi a v květnu 1950 se dočkal luxusnější verze Spezial se zvětšenou chromovanou maskou a řadicí pákou pod volantem. Novinkou roku 1951 byl Taunus de Luxe, u něhož byly mechanické směrovky nahrazeny modernějšími blinkači, ale topení bylo nadále k mání jen za příplatek. Do ledna 1952 bylo celkem vyrobeno přes 74 tisíc poválečných automobilů Taunus první generace, z toho 11 tisíc kombi a dodávek.

Americký ponton

Hitem jara 1952 se stal nový Ford Taunus 12 M s moderní karosérií pontonového tvaru, jež vznikla v Detroitu a na evropské půdě už prošla jen drobnými úpravami (na poslední předvýrobní etapě se podílela i francouzská karosárna Chausson). Nový Taunus 12 M měl nezavisle zavěšená přední kola odpružená vinutými pružinami a vzadu poháněnou tuhou nápravu s podélnými listovými pery, zachoval si však starý dobrý čtyřválec 1172 cm³ i třístupňovou převodovku. Teprve od léta 1957 byl k mání výkonnější Taunus 15 M s lehce upravenou karosérií a jedenapůllitrovým motorem spojeným se čtyřstupňovou převodovkou - k tomu se ale blíže vrátíme příští týden.

JAN TUČEK

